

אמנות

אורטוריה זו נשא גם הוא אופי קולנועי, כאשר אינגריד ברגמן השתתפה בתפקיד הראשי, לפני כעשרים שנה.

פסטיבלים

משחקים

בסן רמו

אמנם כאיטליה כבר לא מתחשבים בו כל כך וטוענים שהקאנוניסטימה, המשודרת גם בטלוויזיה שלנו לפעמים, קובעת הרבה יותר את גורל הפיומונים והזמרים. יחד עם זאת, איש לא יעז לזלזל לחלוטין בפסטיבל סן רמו ובפקיד בפרסומת והשעורריות הרבות האולפנות אותו.

והפירוטומה הטובה ביותר סביבו קמה השנה, כאשר איש אינו יודע כלל אם הוא יתקיים ומי בכלל יטול בו חלק. לפני כמה שבועות הודיעו אמנם שני הרשימים, רדאלי וראברה, שהם מעתיקים את הפסטיבל מ'אולם הקאנוני' ובית-האופרה במקום. אולם בניתיים יצאו כל מיני זמרים בהכרזות-קרב על כך שאינם מוכנים, בשום פנים ואופן, לטול חלק במאורע.

בין הסרובים כמה מן הסוסים הוותיקים של הפסטיבל, כמו אדריאנו צ'לונטאנו וטוני הקטן. ואילו לגיאני מוראנדי, אשר סירב במשך שנים להשתתף — מתוך חשש ברור כי אי-זכייה עלולה להזיק לתדמיתו — ורמו לפני זמן לא רב כי ייתכן שכלל זאת יס' כים, הגיב לאחרונה: "אני אמרתי שאת תה? אולי כעיתונאי, אבל לא יותר מזה." אלא שבצד אלה המתרגשים ושואלים עצמם אם הפסטיבל יהיה או לא יהיה, ישנם ציניקאים סבורים כי כל העניין אינו אלא תעלול-פירוטומה להרמת קרנה של תחרות זמר, שוהרה עומעם במקצת לאחרונה.

ביקורת

מלחמה במבקרים —

נוסח אמריקה

אחת ההצגות המוסיקליות המוצגות ל-אחרונה בברודוויי נושאת את השם: בריא, קליל וידיש, המוצגת, כמובן, באדיית כל זה לא היה יוצא-דופן במיוחד, אילו לא נקט מפיק ההצגה ביוזמה בלתי-צפויה: הוא פנה להועדה לשמירת זכויות האדם בעיר ניו-יורק, התלונן על המבקר אדווין ג'ומן, איש תחנת הטלוויזיה אן.בי.סי, על שלא העביר ביקורת על ההצגה.

"הוא זילזל בהצגה, משום שהיא מוצגת בידיש", קבל המפיק, בן בונס. התשובה של הוועדה נוסחה בצורה והירה מאוד: "זכותו של עיתונאי, לפי החוקה, לברור לעצמו את הדברים עליהם הוא רוצה לכתוב. זכות זו כלולה בסעיף הראשון בחוקת ארצות-הברית."

מאידך גיסא, יש כבר שמועות שכמה מפיקים ישראלים מעוניינים לייבא את מר ג'ומן לישראל. אולי גם כאן יסכים לא לכתוב, ואז לא יהיה לתאטרונים על מה להתלונן.

תדריך

תיאטרון

הכפאות (הבימה): מחזהו של יונסקו, על שני זקנים המסכמים את חייהם, בימי משכנו ומישחק מופתי.

השקרן (הבימה): גולדווי מצליח להציג חיק בגלל אברהם רונאי ויהודה אפרוני, וכמה הברקות בימיו ותפאורה. חבל שרק זה.

המך אוכו (קאמר): מחזהו של ז'ארי על הטיטוס האנושי, מצטיין במעט המי צאות בימתיות ובהשראה דלה, בהשוואה ל' חומר הטמון בכתוב, אבל במישחק מזהיר של זאב רחם.

מנדרגוליה (התיאטרון העירוני חיפה): ספיל משכנע אשה חסודה לבכור בעלה, כשכל החברה המתנוגת עורת לו. עיבוד עליו של מקיאחלי והעיקר: הכל זו.

הרופא וגרןשתו, פרנהיים (המר): עגנון בעיבוד ובבימוי ניסויני (יורם סולק), עם צוות שחקנים חובבים בחלקם ובעלי רצון טוב. חציו הראשון של הערב מעניין.

מקום טוב באמצע

את ליסט, רושמים את יצירותיו ואחר-כך חותמים בשמותיהם שלהם (ראה משפטים הנערכים לאחרונה) — אי אפשר שלא לשבח את הרחוק על הבחירה.

החדירה הישראלית

למיזרח הרחוק

חדוה ודיד, שזיכו את ישראל בפרס ה' ראשון, בפעם הראשונה, בפסטיבל פופ ראשון מסוגו, בטוקיו, חזרו לארץ השבוע. שעה שחדוה מנסה להתגבר על ההתקררות האופיינית לחילופי מזג-האוויר, נושא ודיד מנוולוג על ההפתעות הנעימות שיש בשוק הפוטנציאלי של שמונים מיליון יפאנים: "כשבאנו ליפן, לא העזנו לקחת לשום דבר. סוף-סוף אני חולם על נעמי היה פעם פיומון פירוטומה לעליה. הקונסול הישראלי ניסה לגרש את אשליותינו בצורה דיפלומטית: ליפן קשרים מצויינים עם ארצות-ערב ועם הגוש הקומוניסטי, אני לא מאמין שהם יסתכנו!"

ואז, לפתע פתאום, מוצאנו את עצמנו מוקפים בעיתונאים, במולים ובכל מיני מעריצים חדשים. למשל, כשרק נכנסנו ל' חנות מזכרות בסיאול, דרום-קוריאה, שם הופענו לפי הזמנת השגריר הישראלי, וזיהה אותי הזבן ובירך אותי בלבבות: "אה, זה אתה הישראלי מהפסטיבל" או התבררה לי הסיבה לכך שהכירו אותנו בכל מקום, ממש כמו בדיונגוף — הטלוויזיה, שהעביר רה את הפסטיבל ושירדה אותו כמה פעמים.

לי היה מזל לזכות במספר הקלודאפים (צילום מטוח קצר) הגדול ביותר בגלל שתי סיבות: האחת, מגן-דוד ענק שענדתי על החולצה (ובדיוק מגן דוד כזה ענדו גם פרידה בוקרה, שייצגה את צרפת, ודליה לבאי שייצגה את בלגיה), אבל מה שמשך אלי עוד יותר את הצלמים היה הצווארון הסתומ שלי. לעומת כל החולצות הסגורות

חדוה ודיד ושני הדוידים

מגן דוד עזר

של הזמרים האחרים, מגלה התלבושת שלי את התזה ומסתבר שהיפאנים העריצו את החזה השעיר שלי, מראה שאינם רגילים אליו.

ומה עכשיו? חדוה ודיד מכינים תקליט מאריינגן חדש, עומדים להופיע במועדון התיאטרון בחיפה, עוקבים בעניין אחרי חלומה של נעמי שהקליטו ביפאנית וש' החל להימכר יפה בשוק היפאני, וממשיכים לרקום חלומות על ארץ השמש העולה. כי אם הכל יהיה בסדר, מתכוונן הצמד לחזור לשם במאי, ואפילו לשלב סיור ביפן עם קוריאה, הונג-קונג והפיליפינים.

אנדרה פרבן מאשתו, התמלילנית דורי לנגי, ונישואיו לשחקנית מיאה פארו, עסוק הוג החזאי בדברים חשובים יותר. אחד הדברים הללו, הוא העלאת אורטוריה מפורסמת על בימות לונדון. שמה, ז'אן ד'ארק על מוקד והיא נכתבה על-ידי ה' מחזאי הצרפתי פול קלודל והמלחין ארתור הונגר, כל אחת מן המויות המופיעה ב'

הזונות בכביש החוף פועלות

לפי שיטת סטניסלבסקי

לכחור במיקצוע, וזה היה בגיל צעיר מאוד, בחרתי בריקוד. למדתי בלט קלסי, ריקוד עממי רוסי,

קלוסקי (עם יונה לוי)

מאוהב בריקוד

ואחר-כך, כלומר, אחרי המלחמה, חזרתי לפולין. מצאתי את הורי, והמשכתי לרקוד. בשנת '49 עלינו ארצה. כאן אף אחד לא ידע מה זאת אומרת לרקוד, וברואי שאף אחד לא חשב על רקדנים קלסיים או על רקדנים באופרה.

"זה נכון שתוכניתה הראשונה של להקת פיקוד הדרום הציגה אותי מחדש. זו הייתה רוח חדשה בלהקת צה"ל. אבל לגבי, אין בזה שום חדש, אלא שימוש בכל מה שאני יודע ובכל מה שעשיתי כל השנים. "ומה לא עשיתי? הופעתי במועדוני לילה, הדרכתי רקדניות סטריפטזי, הופעתי בתיאטרון יידיש עם יונה לוי, ואסילו רצו לקבל אותי ללהקת עינבל."

מה שהחמיץ

אורי גלר

אשה אנגליה בת 47, אלמנה חסרת-כיל, שנבדה עד לפני זמן קצר כשוטפת-רצפות בבית-ספר לונדוני, המציאה לעצמה דרך פרנסה שאפילו אורי גלר לא חשב עליה. היא הולכת ומספרת לכל מי שרוצה לשמוע כי היא מקיימת מנע ישיר עם כמה אנשים מן המאה שעברה, ובראשם עם ה' מלחינים פראנץ ליסט ופרדריק שופן.

ולא זו בלבד שהיא מבלה עימם בשיחות נועם ומחליפה רשמים על הנעשה בעולם, היא גם מונחת על-ידים להנציח, בכתב, את היצירות שהם כתבו בעולם "ההוא".

מה שמדהים בכל הפרשה הוא שלגברת בראון אין השכלה מוסיקלית ממשית וה' דברים שהעלתה בכתב ודאי שלא יכולים להיות פרי זמיונה שלה. מוסיקולוגים ו' פסיכיאטרים בדקו אותה, וחברות התקליטים השתכנעו במידה מספקת כדי לאפשר לה להוציא לאור תקליט שלה מן היצירות של מלחינים אלה, שבאו מן "העולם הבא".

האלמנה, המספרת שליטת הוא זה שעשה לה הכרה עם כל החבורה הנכבדה — ה' כוללת גם את בטהובן, ברהמס, גריג ואחי ריס — טוענת שהרוחות החביבות מסייעות לה לעיתים גם בבית, ומספרת כיצד עירונתו של ליסט הצילה אותה פעם משריפה, כאשר הודיע לה בעוד מו' עד שמפת השולחן עומדת לעלות באש.

מה מצאו התקא בח הרחוות האלה? ההסבר שלה פשוט: "מוסיקאים מיקצו עימם היו מסלפים את כוונותיהם של המלחינים מן המאה שעברה, ואילו אני אינ' מסוגלת לכך".

אכן, צניעות למופת. וכאשר לוקחים ב' חשבון שיש בארץ כמה מוסיקאים אשר היו מקבלים בברכה

שיטת סטניסלבסקי התגלתה לשמואל בונים, במאי המחזמר אירמה לה-דוס, על כביש החוף. באחת מנסיעותיו תל-אביבה אסף למכוניתו שתי מלכות-כביש שגלגלו ביניהן שיחה ערה על — אירמה לה-דוס מיפו. בגילוי-לב הביעו בפניו השתיים ביקורת מיקצועית: מה היא יודעת הרבקה הזאת, ראינו או-תה בלץ וצלצה... מה זה מה — בא קליינט אז מתחילים לשיר! ...

הבמאי הזמין את השתיים לפנישה עם גדי יגיל ורבה זוהר, ושני השחקנים קיבלו שעור בכטיקון אמיתי, ומי מקור ראשון. מה היתה אומרת על כך הגברת שושנה ארבליאלמוזליו?

רבקה זוהר וקלייאנטים

מה היא יודעת?

המעמיד התורו של

פיזמוני ישראל

בשטח המחול קוראים לזה כוריאוגרפיה, בשטח הפיומון קם מונח מקביל בעולם ה' בידור הישראלי: העמדת פיזמונים. פירושו של דבר, לדבריו של יעקב קלוסקי, הכוכב התורו בשטח זה בארץ — לפתח פיומון כ', שימשם אמצעי לתנועה. הוא עושה זאת היום בתוכניתה החישה של להקת פיקוד הדרום, בחלק מתוכניתה החדשה של להקת פיקוד הצנון, במחזמר אירמה לה-דוס הנמצא בשלבי סיום, ובמחזמר הירה ה' מתחיל אצל גודיק. חוץ מזה הוא עשה זאת בתוכנית הטלוויזיה של מייק בורשטיין, ולהבדיל, התניע שני סרטוני-פירוטומה עם הרבה רגליים של סבריה ואמקור.

לשאלה, אין זה אתה עושה את כל זה גם יחד, ולא עושה מכל זה סלט, עונה קלוסקי: "הייתי ילד בן שמונה כששלחו אותי ואת הורי לסיביר, יחד עם כל הפולנים ש' היגרו לרוסיה וסירבו לחתום על עיתונות רוסית. העבירו אותנו לשם ברכבות, וזה לקח חודשים ארוכים.

"באחת התחנות, ירדתי מהרכבת להביא קצת מים חמים. הרכבת זוה ואני נשארתי לבדי, בלי ההורים. אף אחד לא התרגש מזה. הוכנסתי, כמו ילדים רבים אחרים, לבית-יתומים. כבר אז הייתי מאוהב ברי קוד, כי אתו היתה רקדנית. כשהצטרפתי

בראון

שחקנים

מיאה ד'ארק

על הבימה

שעה שעיתוני הרכילות דשים עדיין ב' הנאה רבה בפרשת הגירושין של המלחין